

אחרי ש...

אנה טוד

רב מכר
עולמי

wattpad

איכות

אחרי ש... / אנה טוד

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

אחרי ש... / אנה טוד

פרק 1

השעון המעורר אמור לצלצל בכל רגע. חצי לילה הייתי ערה, התהפכתי מצד לצד, עסוקה באחד מהשניים: ספירת הקווים החוצים את האריחים בתקרה, ושינון לוח הזמנים של הקורס במוחי. אחרים אולי סופרים כבשים; אני מתכננת. המוח שלי לעולם לא מסכים לקחת הפוגה מתכנונים, והיום, היום החשוב ביותר בכל שמונה-עשרה שנות חיי, אינו יוצא דופן.

"טֶסֶה!" אני שומעת את קולה של אמי מלמטה. אני נוהמת לעצמי ומתגלגלת מהמיטה הזעירה שלי. מקפידה לתחוב את פינות הסדין לתוך ראש המיטה, כי זה הבוקר האחרון שהפעולה הזאת תהיה חלק משגרת היום שלי. החל מהיום, חדר השינה הזה כבר לא הבית שלי.

"טסה!" היא קוראת שוב.

"התעוררתי!" אני צועקת בחזרה. הרעש של דלתות הארונות שנפתחות ונסגרות בטריקה למטה מעיד על כך שהיא בפאניקה לא פחות ממני. הבטן שלי מכווצת כמו קשר חזק ועמיד, וכשאני נכנסת למקלחת אני מתפללת שמפּלס החרדה שאני חשה ירד ככל שהיום הזה יתקדם. כל החיים שלי היו סדרה של משימות בהכנה ליום הזה; היום הראשון שלי בקולג'.

בשנים האחרונות חייתי ליום הזה במתח רב. בזמן שחברי לכיתה יצאו לבלות, לשתות ולעשות כל דבר אחר שבני נוער עושים כדי להיכנס לצרות, אני ישבתי בסופי השבוע ולמדתי. לא התאים לי להיות כמוהם. אני הייתי הילדה שלמדה כל הלילות, ברגליים משוכלות, על רצפת הסלון ליד אמא שלי, בעוד שהיא ריכלה וצפתה שעות בערוץ הקניות כדי למצוא דרכים חדשות לשפר את המראה שלה.

ביום שהגיעה הודעת הקבלה שלי לאוניברסיטת וושינגטון סנטרל, הייתי נרגשת מאוד, ואמא שלי בכתה במשך מה שנראה לי כמו שעות. אני לא יכולה להכחיש שהייתי גאה בעצמי, על כך שבסופו של דבר, כל העבודה הקשה שלי השתלמה. התקבלתי לקולג' היחיד שאליו נרשמתי, וגם, בגלל ההכנסה הנמוכה שלנו, קיבלתי מלגות בגובה כזה שלא ידרשו ממני, כמעט, לקחת הלוואות סטודנט. פעם אחת, רק לרגע, שקלתי לעזוב את וושינגטון וללכת ללמוד בקולג' במקום אחר. אבל כשראיתי את אמא שלי מחווירה כמו סדין, וצועדת הלוך ושוב בסלון במשך כמעט שעה, אמרתי לה שלא באמת הייתי רצינית.

ברגע שאני נכנסת מתחת לזרם המקלחת, נעלם חלק מהמתח בשרירי המכווצים. אני עומדת כאן, מתחת למים החמים, מנסה להרגיע את עצמי, אבל למעשה עושה בדיוק את ההיפך, ודעתי מוסחת כל כך, שאני סוף סוף גומרת לחפוף את השיער ולשטוף את הגוף, כמעט שלא נשארים מים חמים כדי להעביר סכין גילוח על רגלי, מהברכיים ומטה.

כשאני כורכת את המגבת סביב גופי הרטוב, אמא שלי קוראת שוב בשמי. אני יודעת שהיא לחוצה מאוד, לכן אני לא מתעצבנת עליה מיד, אבל מרשה לעצמי להתעכב ולייבש את שערי בפן. אני יודעת שהיא מודאגת ביום ההגעה שלי לקולג', אבל תכננתי את היום הזה עד לרמת השעה, במשך חודשים. רק לאחת מאיתנו מותר להיות סמרטוט רגשי היום ואני צריכה לעשות כל מה שביכולתי כדי לוודא שזאת לא אני, באמצעות שמירה על התוכנית שלי.

הידיים שלי רועדות כשאני מתעסקת ברוכסן השמלה. היא לא מוצאת חן בעיני במיוחד, אבל אמא התעקשה שאלבש אותה. לבסוף אני מנצחת בקרב עם הרוכסן, ומוציאה את הסוודר האהוב עליי מאחורי דלת הארון. לבושה, אני מתחילה להרגיש פחות לחוצה, עד שאני מבחינה בקרע קטן בשרוול של הסוודר. אני משליכה אותו על המיטה ונועלת את הנעליים. ברור לי שאמא שלי מאבדת את הסבלנות עם כל שנייה שחולפת.

נואה, החבר שלי, יגיע לפה בקרוב כדי לנסוע איתנו. הוא צעיר ממני בשנה אבל הוא יהיה בן שמונה-עשרה בקרוב. הוא מבריק והציונים שלו מעולים, בדיוק כמו שלי, והוא – אני כל כך מתרגשת – מתכנן להצטרף אלי בווינגטון סנטרל בשנה הבאה. הייתי רוצה מאוד שהוא יבוא איתי עכשיו, במיוחד לאור העובדה שאני לא מכירה אף אחד בקולג', אבל לפחות הוא הבטיח לבקר אותי כמה שיותר. אני מקווה שתהיה לי שותפה סבירה במעונות. זה הדבר היחיד שאני מבקשת והדבר היחיד שאני לא יכולה לשלוט בו.

"טֶסֶה-טֶסֶה!"

"אמא, אני יורדת עכשיו. בבקשה אל תצרחי שוב את השם שלי!" אני צועקת כשאני יורדת במדרגות. נואה יושב ליד השולחן, מול אמא שלי, ומביט בשעון שעל פרק ידו. חולצת הפולו הכחולה שלו מתאימה לעיניו התכולות ושערו הבלונדיני מסורק עם מעט ג'ל.

"היי, נערת קולג'." הוא מחייך חיוך מושלם ועליו נעמד. הוא מושך אותי לחיבוק חזק ואני סוגרת את פי כשאני נושמת את מי הקולון שהוא פיזר בנדיבות רבה מדי. כן, לפעמים הוא קצת מגזים עם זה.

"היי." אני מחייכת אליו בעליזות בחזרה, מנסה להסתיר עד כמה אני בלחץ, ואוספת את שערי, בצבע בלונד כהה, בגומייה.

"מתוקה, אנחנו יכולים להתעכב כמה דקות עד שתסדרי את השיער שלך," אמא שלי אומרת בשקט.

אני ניגשת למראה ומהנהנת. היא צודקת. השיער שלי צריך להיראות ייצוגי היום, והיא כמובן לא היססה להזכיר לי את זה. למען האמת הייתי צריכה לסלסל אותו כמו שהיא אוהבת, כמתנת פרידה קטנה. "אני אקח את התיקים שלך לאוטו," מציע נואה, ומושיט את ידו למפתחות מאמא שלי. הוא נותן לי נשיקה זריזה על הלחי ונעלם מהחדר, התיקים בידי, ואמא שלי בעקבותיו. הסיבוב השני של עיצוב השיער מסתיים בתוצאה טובה יותר מהראשונה, ואני מעבירה מברשת לניקוי סיבים על השמלה האפורה שלי פעם נוספת ואחרונה. כשאני יוצאת החוצה וצועדת למכונת העמוסה בחפצי, הפרפרים בבטני משתוללים, המחשבה שיש לי נסיעה של שעתיים כדי להיפטר מהם מרגיעה אותי קצת. אין לי מושג איך יהיה בקולג', ולפתע השאלה היחידה שמטרידה אותי היא: יהיו לי שם חברים?

הלואי שהייתי יכולה לומר שהנוף המוכר של המדינה שבה נולדתי הרגיע אותי כשנסענו, או שתחושת הרפתקה הציפה אותי עם כל סימן שהעיד על כך שאנחנו מתקרבים יותר ויותר לווישינגטון סנטרל. אבל האמת היא שהייתי בעיקר בטירוף של תכנון ואובססיה. אני לא בטוחה אפילו על מה נואה דיבר בעצם, במהלך הנסיעה, אבל אני יודעת שהוא ניסה להיות מרגיע ונרגש בשבילי.

"הגענו!" אמא שלי צווחת כשאנחנו חולפים דרך שער אבן ונכנסים לקמפוס. המקום נראה נהדר במציאות, בדיוק כמו בעלונים ובאתר האינטרנט של האוניברסיטה, ואני מתרשמת מיד ממבני האבן האלגנטיים. מאות אנשים, הורים שמחבקים ומנשקים את ילדיהם לשלום, קבוצות של סטודנטים שנה א' שלבושים בבגדים של WCU מכף רגל ועד ראש, וכמה סטודנטים חדשים, אבודים ומבולבלים, ממלאים את השטח. גודלו של הקמפוס מרתיע אבל אני מקווה שאחרי כמה שבועות ארגיש בבית.

אמא שלי מתעקשת שנואה והיא ילוו אותי להדרכת היכרות של סטודנטים שנה א'. היא מצליחה לא להוריד את החיוך מהפרצוף במשך כל שלוש השעות ונואה מקשיב בריכוז, כמוני.

"אני רוצה לראות את החדר שלך במעונות לפני שאנחנו נוסעים הביתה. אני צריכה לוודא שהכול נראה כמו שצריך," אמא שלי אומרת אחרי שההכרות נגמרת. עיניה סורקות את הבניין הישן במבט ביקורתי. היא תמיד מוצאת את הרע בכל דבר. נואה מחייך בכדי להקל קצת את האווירה ואמא שלי מתפרקת.

"אני פשוט לא מאמינה שאת בקולג'! הבת היחידה שלי, סטודנטית בקולג', חיה לבד. אני פשוט לא מאמינה," היא מתייפחת, מוחה את עיניה בטפיחות קלות, ונזהרת לא למרוח את האיפור. נואה הלך בעקבותינו, סוחב את התיקים שלי כשאנחנו מחפשים את דרכנו במסדרון.

"אני ב-B22... אנחנו במסדרון C," אני אומרת להם. למרבה המזל, אני רואה B גדולה מצוירת על הקיר. "הנה פה," הכרזתי, בשעה שאמא שלי התחילה ללכת בכיוון ההפוך. אני מודה לאלוהים שהבאתי איתי רק כמה בגדים, שמיכה, וכמה מהספרים האהובים עליי, כך שלנואה לא סוחב יותר מדי ולי לא יהיה יותר מדי מה לפרוק.

"B22," אמא שלי מתנשפת. העקבים שלה גבוהים הרבה יותר מידיי כדי לעבור את כל הצעידיה הזאת. בסופו של מסדרון ארוך, אני מחליקה את המפתח בדלת העץ הישנה וכשזו נפתחת בחריקה, אמא שלי מתנשפת בקול. החדר קטן, יש בו שתי מיטות זעירות ושני שולחנות כתיבה. כעבור רגע, קולטות עיני את הסיבה להפתעתה של אמא. צד אחד של החדר מכוסה בפוסטרים של להקות שמעולם לא שמעתי עליהן, אנשים המכוסים לגמרי בפירסינג ובקעקועים. ואז, על אחת המיטות שוכבת נערה, שערה ג'ינג'י בוהק, עיניה מאופרות בכמויות עצומות של אייליינר שחור, וזרועותיה מלאות בקעקועים צבעוניים.

"היי," הבחורה אומרת, ומחייכת חיוך שמסקרן אותי, להפתעתי הרבה. "אני סטף." היא נשענת על המרפקים, והמחשוף נמתח בחולצת השרוכים שלה. אני בועטת בעדינות בנעל של נואה כשהעיניים שלו מתמקדות בחזה שלה.

"ה-היי. אני טסה," אני משתנקת, וכל הנימוסים שלי בורחים מהחלון.

"הי טסה, נעים מאוד. ברוכה הבאה לווישינגטון סנטרל, המקום שבו המעונות קטנטנים והמסיבות עצומות." הנערה, עם השיער בצבע ארגמן, מחייכת חיוך רחב יותר. ראשה נשמט לאחור בהתקף צחוק כשהיא קולטת את שלושת הפרצופים המבועתים שעומדים מולה. הפה של אמא שלי פעור לגמרי, הלסת שלה מגיעה כמעט עד השטיח, ונואה נע מצד לצד באי-נוחות. סטף קמה, חוצה את המרחק הקטן בינינו, וכורכת את זרועותיה הדקיקות סביב גופי. אני קופאת לשנייה, מופתעת מגילוי החיבה שלה, אבל אז משיבה למחווה האדיבה שלה. ברגע שנואה מניח את התיקים שלי על הרצפה נשמעת דפיקה בדלת, ואני מקווה בלבי שעכשיו אגלה שזאת בסך הכול מתיחה.

"אפשר להיכנס!" צועקת השותפה החדשה שלי. הדלת נפתחת ושני נערים נכנסים עוד לפני שהספיקה לסיים את ברכתה.

בנים בתוך מעונות הבנות ביום הראשון? אולי ווישינגטון סנטרל לא היתה בחירה טובה. ואולי הייתי צריכה לסנן את השותפה שלי לפני כן? לפי ההבעה המודאגת על פניה של אמא, אני מניחה שהיא חושבת אותו הדבר. האישה האומללה נראת כאילו היא עומדת להתעלף.

"את השותפה של סטף?" שואל אותי אחד הבנים. שערו הבלונדיני מעוצב כלפי מעלה ובין לבין מציצים כתמים חומים. קעקועים מפוזרים על הזרועות שלו והעגילים באוזניו בגודל של מטבע.

"הממ... כן. קוראים לי טסה," הצלחתי לענות.

"אני נייט, אל תיראי כל כך מתוחה," הוא אומר בחיוך, ומושיט יד לגעת בכתפי. "יהיה לך כיף כאן." הבעת פניו חמימה ומזמינה למרות המראה הקשוח שלו.

"אני מוכנה," אמרה סטף, והרימה תיק שחור כבד מהמיטה שלה. העיניים שלי נודדות לבחור הגבוה עם השיער החום, שנשען על הקיר. שערו העבה נופל בגלים על ראשו, ומוסט לאחור מהמצח שלו, ויש לו עגילי חישוב ממתכת בגבה ובשפה. תשומת לבי עוברת למטה, מהטישרט השחורה שלו לזרועותיו, גם

הן מכוסות בקעקועים. אני לא רואה אפילו מילימטר של עור לא מצויר. בניגוד לאלו של סטף ושל נייט, הקעקועים שלו כולם בצבעים שחור, אפור ולבן. הוא גבוה ורזה וברור לי שאני בווה בו בצורה מאוד לא מנומסת, אבל לא מצליחה להסיט את מבטי.

ציפיתי שיציג את עצמו כמו החבר שלו, אבל הוא נשאר בשקט, מגלגל את עיניו בחוסר סבלנות ושולף טלפון סלולרי מכיס מכנסי הג'ינס השחורים והצמודים שלו. הוא לגמרי לא ידידותי כמו סטף ונייט. אבל מושך יותר. יש בו משהו שמקשה עליי להסיר ממנו את העיניים. אני מודעת במעורפל לכך שנואה נועץ בי מבט ולבסוף מצליחה להסיט את מבטי ולהעמיד פנים שבהיתי בו מתוך הלב.

כי זה מה שזה היה, נכון?

"נתראה, טסה," נייט אומר ושלושתם יוצאים מהחדר. אני משחררת נשיפה ארוכה. להגיד שהרגעים האחרונים היו מביכים, יהיה בלשון המעטה.

"את עוברת למעונות אחרים!" אמא שלי שואגת, ברגע שהדלת נסגרת.

"לא, אני לא יכולה," אני נאנחת. "זה בסדר, אמא." אני עושה כמיטב יכולתי להסתיר את הלחץ שלי. גם אני לא יודעת עד כמה הסיפור הזה יעבוד, אבל הדבר האחרון שאני רוצה הוא שהאמא השתלטנית שלי תעשה סצנה ביום הראשון שלי בקולג'. "אני בטוחה שהיא ממילא בכלל לא תהיה פה כמעט," אני מנסה לשכנע אותה, וגם את עצמי.

"בשום פנים ואופן לא, אנחנו מחליפות חדרים עכשיו." ההופעה המתוקתקת שלה הולמת את הכעס על פניה. היא מסיטה את שערה הבלונדיני הארוך מעבר לכתף אחת, ועדיין כל תלתל מונח בדיוק במקום. "את לא תגורי בחדר אחד עם מישהי שככה מרשה לגברים להיכנס - ועוד כאלה פאנקיסטים!"

אני מביטה אל תוך עיניה האפורות, ואז אל נואה. "אמא, בבקשה, בואי פשוט נראה איך זה מסתדר. בבקשה," אני מתחננת. לא יכולה אפילו להתחיל לתאר לעצמי את הבלגן שייווצר אם אנסה לעשות שינוי של הרגע האחרון במגורים שלי במעונות. וכמה משפיל זה יהיה.

אמא שלי בוחנת שוב את הקישוטים שמעטרים את הצד של סטף, ומתנשפת בדרמטיות למראה הנושא האפל המשתקף מהם.

"טוב," התיזה, להפתעתי הרבה. "אבל את ואני ננהל שיחה קטנה לפני שאני הולכת."

כעבור שעה, במהלכה הקשבתי לאזהרות של אמא שלי מהסכנות הטמונות במסיבות ובגברים בקולג' – תוך שהיא משתמשת במילים שלנואה ולי לא ממש נעים לשמוע מפיה – היא מתחילה סוף סוף להראות סימני תזוזה. בסגנון הרגיל שלה, חיבוק מהיר ונשיקה, היא יוצאת מהחדר במעונות, ומודיעה לנואה שתחכה לו במכונית.

"אני אתגעגע לראות אותך כל יום", הוא אומר ברכות ומושך אותי אל בין זרועותיו. אני שואפת את ריח הקולון שלו, זה שקניתי לו פעמיים ברצף, בחג המולד, ונאנחת. הניחוח החזק מדי התפוגג, ואני מבינה שאתגעגע לריח הזה, לנינוחות ולחיזוקים המוכרים המגיעים איתו, ולא משנה כמה פעמים התלוננתי עליו בעבר. "אני אתגעגע אליך, אבל נוכל לדבר כל יום", אני מבטיחה, מהדקת את זרועותי סביב גופו ומחככת את אפי בצווארו. "הלוואי שהיית כאן השנה." נואה גבוה ממני רק בכמה סנטימטרים, אבל אהבתי את העובדה שהוא לא התרומם מעליי. אמא שלי נהגה להקניט אותי כשהתבגרתי, ולומר שגבר גובה בסנטימטר נוסף על כל שקר שהוא אומר. אבא שלי היה גבר גבוה, אז ממש לא התכוונתי להתווכח איתה לגבי זה. נואה מבריש את שפתיו על שפתי... ובדיוק אז אני שומעת צופר מצפצף במגרש החניה.

נואה צוחק ומתרחק ממני. "אמא שלך. היא עקשנית." הוא מנשק אותי על הלחי וממהר לצאת מהדלת, ותוך כדי כך צועק לעברי, "אני אתקשר אליך הלילה!" כשאני נשארת לבד, אני חושבת לרגע אחד על היציאה החפוזה שלו ואז מתחילה לפרוק את התיקים. די מהר, חצי מהבגדים שלי מקופלים יפה ומונחים באחת מהמגירות הקטנות. שאר הבגדים תלויים באופן מסודר בארון. אני מתכווצת למראה הכמות האדירה של בגדי העור וההדפסים המנומרים הממלאים את הארון השני. אבל נכנעת לסקרנות ומוצאת את עצמי מעבירה את אצבעי לאורך שמלה שהיתה עשויה ממתכת כלשהי, ועוד אחת, דקה כל כך, בקושי מורגשת.

העייפות מכל היום מתחילה לתת אותותיה ואני נשכבת על המיטה. בדידות לא מוכרת מזדחלת ללבי, והעובדה שהשותפה שלי איננה, אינה עוזרת, לא משנה כמה החברים שלה גרמו לי להרגיש לא בנוח. יש לי הרגשה שהיא תיעדר הרבה, או גרוע מזה, שהיא עלולה להזמין לפה חברים לעתים קרובות מדי. למה לא יכולתי לקבל שותפה שאוהבת לקרוא וללמוד? אני מניחה שזה יכול להיות לטובה, כי יהיה לי את החדר הקטן הזה רק לעצמי, אבל לא הייתי אופטימית. עד עכשיו הקולג' הוא לא מה שחלמתי ולא מה שציפיתי. אני מזכירה לעצמי שאני פה רק כמה שעות. מחר יהיה טוב יותר. בטוח.

אני לוקחת את היומן שלי ואת ספרי הלימוד, ומסמנת את הקורסים שלי לסמסטר הזה ופגישות אפשריות במועדון הספרות שתכננתי להצטרף אליו. עדיין לא החלטתי לגבי זה, אבל קראתי כמה ביקורות של סטודנטים ורציתי לבדוק אותו. אני רוצה לנסות למצוא קבוצה של אנשים שחושבים כמוני, שאוכל לדבר איתם. אני לא מצפה שיהיו לי הרבה חברים, רק שיהיה לי מישהו שיאכל איתי ארוחה, למשל, מדי פעם. התכנון שלי הוא לצאת מהקמפוס מחר כדי לקנות כמה דברים לחדר. לא מתכוונת למלא את הצד שלי כמו סטף, אבל אני רוצה להוסיף כמה דברים משלי, כדי להרגיש קצת יותר בבית בתוך החלל הלא מוכר הזה. העובדה שעדיין אין לי מכונית מקשה עליי קצת. אני צריכה להשיג מכונית בהקדם. יש לי מספיק כסף ממתנות סיום הלימודים ומחסכונות מעבודת הקיץ בחנות ספרים, אבל אני לא בטוחה שאני רוצה את הלחץ המתלווה למכונית משלי כרגע. אני חיה בקמפוס, כך שיש לי גישה מלאה לתחבורה ציבורית, וכבר עשיתי תחקיר על קווי האוטובוס.

נרדמתי כשמחשבות על לוחות זמנים, נערות אדומות שיער וגברים לא ידידותיים מכוסי קעקועים ממלאות את מוחי והיומן עדיין בידי.

בבוקר המחרת סטף אינה במיטה שלה. הייתי רוצה להכיר אותה, אבל זה קשה כשהיא אף פעם לא בסביבה. אולי אחד משני הבנים שהיו איתה הוא החבר שלה? לטובתה, אני מקווה שזה הבלונדיני. בדרך למקלחת, אני לוקחת את תיק הרחצה. היה לי ברור שאחד הדברים שיהיו פחות אהובים עליי במעונות יהיה עניין המקלחות – הלוואי שבכל אחד מהחדרים היתה מקלחת. זה מצב לא נעים, אבל לפחות המקלחות לא משותפות לבנים ולבנות.

או ש... בעצם הנחתי שלא – זה לא מה שכולם מניחים? אבל בהגיעי לדלת, אני רואה בבירור שתי דמויות מודפסות על השלט, האחת זכר והשנייה של נקבה. איכס. אני לא מאמינה שלא גיליתי את זה כשבדקתי את WCU.

אני חולפת בזריזות על פני הבחורים והבחורות העירומים למחצה, ומוצאת תא מקלחון פתוח, מושכת את הווילון, סוגרת אותו היטב, ומתפשטת. אחר כך תולה את הבגדים על הקולב בחוץ, מושיטה יד אחת מחוץ לווילון ומגששת בעיוורון אחר המתלה. למים לוקח יותר מדי זמן להתחמם וכל הזמן אני בפרנויה שמישהו ימשוך את הווילון הדקיק המפריד בין גופי העירום לבין כל הנערים והנערות שנמצאים בחוץ. נדמה שלכולם נוח מאד עם גופים חצי עירומים של שני המינים, מסתובבים יחד. חיי הקולג' משונים מאוד בינתיים, וזה

רק היום השני.

תא המקלחת קטנטן, יש בו מתלה קטן שמיועד לתליית הבגדים בזמן המקלחת ובקושי יש בו מקום למתוח את זרועותי קדימה. מחשבותי נודדות לנואה ולחיים שלי בבית. אני לא שמה לב, מסתובבת, והמרפק שלי נתקע במתלה ומפיל את הבגדים על הרצפה הרטובה. מי המקלחת שוצפים אותם והם ספוגים במים כליל. "לא נכון!" אני רוטנת לעצמי, סוגרת במהירות את הברז ועוטפת את עצמי במגבת. אני לוקחת את ערמת הבגדים הכבדים והספוגים במים ורצה במסדרון, בתקווה נואשת שאף אחד לא רואה אותי. מגיעה לחדר שלי, דוחפת את המפתח למנעול, ונרגעת מיד כשהזלת נסגרת מאחוריי. ואז אני מסתובבת ורואה את הבחור גס הרוח, המקועקע עם השיער החום, שרוע על המיטה של סטף.

"אממ... איפה סטף?" אני מנסה להישמע סמכותית, אבל יוצא לי ציוץ. הידיים שלי מחזיקות חזק את הבד הרך של המגבת ועיניי לא מפסיקות להציץ בעצבנות למטה, כדי לוודא שהיא מכסה את גופי העירום. הבחור מסתכל עליי. זוויות פיו עולות קלות, אבל הוא לא אומר מילה. "שמעת אותי? שאלתי אותך איפה סטף," אני חוזרת ואומרת, מנסה להיות יותר מנומסת הפעם.

הבעת פניו המשועשעת מתרחבת והוא ממלמל לבסוף, "אני לא יודע." ואז מדליק את המסך הקטן והשטוח על השידה של סטף. מה הוא עושה פה בכלל? אין לו חדר משלו? אני סותמת את הפה, שומרת את ההערות הלא נעימות שלי לעצמי.

"אוקיי. אז אתה יכול כאילו... ללכת או משהו כדי שאני אוכל להתלבש?" הוא אפילו לא שם לב שאני במגבת. או שהוא כן שם לב אבל זה לא מזיז לו.

"אל תחמיאי לעצמך, אני לא מתכוון להסתכל עלייך," הוא אומר ומסתובב לצד השני, מכסה את פניו בידי. יש לו מבטא בריטי כבד שלא הבחנתי בו קודם. אולי מפני שהוא היה כל כך לא מנומס, ולא ממש דיבר איתי אתמול.

אני לא יודעת איך בדיוק להגיב להערה המעליבה, לכן אני ניגשת לארון. אולי הוא לא סטרייט, אולי לזה הוא התכוון כשאמר, אני לא מתכוון להסתכל עלייך. או שאני לא מושכת בעיניו. אני לובשת בחופזה חזייה ותחתונים ומעליהם חולצה פשוטה לבנה ומכנסי חאקי קצרים.

"גמרת כבר?" הוא שואל, מפוצץ את טיפת הסבלנות האחרונה שנותרה בי.

"אתה יכול לדבר בזילזול קצת יותר? לא עשיתי לך כלום. מה הבעיה שלך?!" אני צועקת, הרבה יותר חזק מאשר התכוונתי, לפי המבט המופתע על פניו, למילים שלי השיגו מטרתי.

הוא מביט בי לרגע בשתיקה. ובזמן שאני מחכה להתנצלות שלו... הוא פורץ בצחוק. הצחוק שלו עמוק והיה יכול להישמע כמעט נעים אילולא נשמע כל כך פוגעני. גומות חן שוקעות בשתי לחייו כשהוא ממשיך לצחוק, ואני מרגישה לגמרי כמו טיפשה, לא בטוחה מה עליי לעשות ומה להגיד. בדרך כלל אני לא אוהבת עימותים והבחור הזה נראה כמו הבנאדם האחרון שכדאי לריב איתו.

הדלת נפתחת וסטף נכנסת פנימה בסערה.

"סליחה שאיחרתי. יש לי הנגאובר קטלני," היא אומרת בדרמטיות ועיניה קופצות הלך ושוב בין שנינו. "מצטערת, סטף, שכחתי להגיד לך שהרדין צריך להגיע." היא מושכת כתפיים בהתנצלות.

הייתי רוצה לחשוב שסטף ואני נסתדר בתור שותפות.

"החבר שלך גס רוח." המילים נפלטות לי מהפה לפני שאני מספיקה לעצור את עצמי.

סטף מביטה בבחור. ואז שניהם פורצים בצחוק. מה הקטע עם אנשים שצוחקים עליי? זה כבר נהיה ממש מעצבן.

"הרדין סקוט הוא לא החבר שלי!" היא מתזזה, כמעט נחנקת. כשהיא נרגעת, מסתובבת להרדין הזה ומביטה בו בכעס. "מה אמרת לה?" ואז מחזירה את מבטה אליי: "הרדין פשוט מתקשר בצורה... יוצאת דופן."

מקסים, אז בעצם היא אומרת שהרדין בבסיסו הוא פשוט אדם גס רוח. הבחור האנגלי מושך בכתפיו ומעביר ערוץ בשלט שבידיו.

"יש הערב מסיבה. בואי איתנו, ססה." היא אומרת.

אז עכשיו תורי לצחוק.

"אני לא ממש בעניין של מסיבות. חוץ מזה, אני צריכה ללכת לקנות כמה דברים בשביל לסדר את השולחן שלי ואת הקירות." אני מסתכלת על הרדין, שמתנהג כמובן כאילו אף אחת מאיתנו בכלל לא נמצאת איתו בחדר.

"נו... זאת רק מסיבה אחת! את בקולג' עכשיו, מסיבה אחת לא תזיק לך," היא מתחננת. "רגע, איך תגיעי לחנות? חשבתי שאין לך אוטו."

"התכוונתי לנסוע באוטובוס. וחוץ מזה, אני לא יכולה ללכת למסיבה – כי אני לא מכירה אף אחד," אני אומרת, והרדין שוב צוחק – סימן קטן לכך שהוא שם אליי לב רק מספיק כדי לרדת עליי. "התכוונתי לקרוא ולדבר עם נואה בסקייפ."

"לא כדאי לך לקחת אוטובוס בשבת! הם עמוסים בטירוף. הרדין יכול להקפיץ אותך בדרך הביתה... נכון, הרדין? ובמסיבה את תכירי אותי. פשוט בואי... בבקשה?" היא מהדקת את כפות ידיה יחד בתחינה דרמטית. אני מכירה אותה בסך הכול יום אחד. אני יכולה לסמוך עליה? האזרה של אמא שלי ממסיבות מהדהדת בראשי. סטף נראית חמודה מאוד, במעט הזמן שהיה לי להכיר אותה. אבל מסיבה?

"אני לא יודעת... ולא, אני לא רוצה שהרדין יקפיץ אותי לחנות," אני אומרת.

הרדין מתגלגל על המיטה של סטף ועל פניו הבעה משועשעת. "אוי לא! ממש כיכיתי כבר לבלות איתך קצת," הוא אומר באדישות, והקול שלו כל כך ספוג בסרקזם שמתחשק לי לזרוק לו ספר על הראש המתולתול

שלו. "נו, סטף, תהיי רצינית, את יודעת שהיא לא תגיע למסיבה," הוא אומר וצוחק. המבטא שלו כבד מאוד. הצד הסקרני שבי – שהוא לא קטן, אני מודה – מת לדעת מאיפה הוא. הצד התחרותי שבי רוצה להוכיח לפרצוף הזחוח הזה כמה שהוא טועה. "בעצם, כן, אני אבוא," אני אומרת ומחייכת את החיוך המתוק ביותר שאני מצליחה להפיק מעצמי. "נשמע שזה יכול להיות כיף."

הרדין מניד בראשו בחוסר אמון וסטף צווחת בשמחה ואז מחבקת אותי בחזקה. "יאי! יהיה לנו כזה כיף!" היא מצייצת. ועמוק בפנים אני ממש מתפללת שהיא צודקת.

אני אסירת תודה כשהרדין סוף סוף הולך, וסטף ואני יכולות לדבר על המסיבה. אני צריכה עוד פרטים כדי לא להיות לחוצה, וזה שהוא בסביבה לא עוזר לי להירגע.

"איפה המסיבה? זה במרחק הליכה?" אני שואלת אותה כשאני מסדרת את הספרים שלי בקפדנות על המדף ומנסה להישמע רגועה.

"טכנית, זאת מסיבה, של אחד מבתי האחוה הכי גדולים שיש פה." הפה שלה פעור לגמרי כשהיא מורחת עוד ועוד מסקרה על הריסים. "זה מחוץ לקמפוס, אז אי אפשר ללכת לשם ברגל, אבל נייט יאסוף אותנו." אני שמחה שזה לא יהיה הרדין, אף על פי שאני יודעת שהוא יהיה שם. משום מה אני מרגישה שאני לא מסוגלת לנסוע איתו. למה הוא כזה גס רוח? אם כבר, הוא צריך להגיד תודה שאני לא שופטת אותו, על כך שהוא הרס את הגוף שלו בחורים וקעקועים. או.קיי, אולי אני שופטת אותו קצת, אבל לפחות לא בפניו. לפחות אני מנומסת ביחס לשוני בינינו. בבית שלי, קעקועים ופירסינג הם לא דבר מקובל. אני תמיד הייתי חייבת לסרק את השיער, לסדר את הגבות וללבוש בגדים נקיים ומגוהצים. פשוט ככה.

"שמעת אותי?" סטף אומרת ומנערת אותי מהרהורי.

"מצטערת... מה?" לא הרגשתי שמחשבותיי נדדו לנער החצוף.

"אמרתי, בואי נתכונן – תעזרי לי לבחור מה ללבוש," היא אומרת. השמלות שהיא בוחרת נראות זנותיות עד כדי כך, שאני מחפשת מסביב מצלמה נסתרת ומחכה שמישהו יקפוץ ויצעק שעובדים עליי. אני מתכווצת למראה כל שמלה נוספת שהיא מוציאה והיא צוחקת. נראה שהסלידה שלי משעשעת אותה מאוד.

השמלה – סליחה, פיסת הבד הזול – שהיא בוחרת עשויה מבד רשת שחור, כזה שרואים דרכו את החזייה האדומה שלה. הגוף שלה לא חשוף לחלוטין רק בזכות תחתונית שחורה אטומה. השמלה מגיעה בקושי לקצות ירכיה, והיא כל הזמן מושכת את הבד למעלה כדי לחשוף יותר רגליים, ואז מושכת שוב למטה, כדי להגדיל את המחשוף. נעלי העקב שלה בגובה של עשרה סנטימטר לפחות. היא אוספת את שיערה הג'ינג'י הלוהט לאחור, ונותנת לתלתלים סוררים לנוח על כתפיה. מאפרת את העיניים באייליינר שחור וכחול, ומצליחה להוסיף עוד על האייליינר שכבר היה שם קודם.

"כאב לך לעשות את הקעקועים?" אני שואלת אותה כשאני מוציאה את השמלה החומה האהובה עליי. "הראשון די כאב כזה, אבל זה לא היה עד כדי כך נורא. זה קצת כמו דבורה שעוקצת אותך שוב ושוב," היא אומרת ומושכת בכתפיה.

"זה נשמע נורא," אני אומרת והיא צוחקת. פתאום אני קולטת שהיא בטח חושבת שאני משונה, בדיוק כמו שהיא נראית לי משונה. באופן מוזר, העובדה ששתינו לא מכירות זו את זו מנחמת אותי.

היא בוהה בשמלה שלי. "את לא באמת לובשת את זה, נכון?"

היד שלי מחליקה על הבד. זאת השמלה הכי יפה שלי ואני הכי אוהבת אותה, ולא שיש לי כל כך הרבה שמלות. "מה לא בסדר איתה?" אני שואלת ומנסה להסתיר כמה נפגעת. הבד החום רך אבל עבה, זה אותו בד שתופרים ממנו חליפות עסקים. הצווארון גבוה והשרוולים באורך שלושת רבעי, ומגיעים עד מתחת למרפקים שלי.

"כלום... היא פשוט כל כך... ארוכה?" היא אומרת.

"היא בקושי עוברת לי את הברך." אני לא יודעת אם היא רואה שנפגעת או לא, אבל משום מה אני לא רוצה שהיא תדע.

"היא יפה. אני רק חושבת שהיא קצת רשמית מדי בשביל מסיבה. רוצה לשאול ממני משהו?" היא אומרת בכנות. אני מזדעזעת מהמחשבה להידחק אל תוך אחת השמלות הזעירות שלה.

"תודה, סטף, אבל אני רוצה ללבוש את זאת," אני אומרת ומחברת את הבייבי-ליס שלי לחשמל.

כשהתלולים שלי מושלמים, אני נשכבת על הגב ודוחפת שתי סיכות ראש לשיער, אחת מכל צד, כדי שלא ייפול לי על הפנים.

"את רוצה להשתמש קצת באיפור שלי?" סטף שואלת ואני מביטה שוב במראה.

העיניים שלי נראות תמיד קצת גדולות מדי ביחס לפנים, אז אני מעדיפה להתאפר כמה שפחות ובדרך כלל שמה רק קצת מסקרה ושפתון שקוף.

"אולי קצת אייליינר?" אני אומרת בהיסוס.

היא מחייכת ומושיטה אליי שלושה עפרונות: אחד סגול, אחד שחור ואחד חום. אני מגלגלת אותם באצבעותיי, מנסה לבחור בין השחור לחום.

"הסגול יראה יפה מאוד על העיניים שלך," היא אומרת, ואני מחייכת אבל מנידה בראשי. "העיניים שלך מיוחדות מאוד – רוצה להתחלף?" היא מתבדחת.

אבל לסטף יש עיניים ירוקות יפהפיות. למה שהיא תציע אפילו בצחוק להתחלף איתי? אני לוקחת את העיפרון השחור, מציירת קו דקיק ביותר מסביב לשתי העיניים, ומקבלת בתמורה חיוך גאה מסטף.

הטלפון שלה מזמזם והיא חוטפת את הארנק שלה. "נייט פה," היא אומרת. אני לוקחת את הארנק שלי, מחליקה את שמלתי ונועלת את הטומס שלי – סניקרז לבנות שטוחות. אני רואה שהיא בוחנת אותן אבל לא אומרת דבר.

נייט מחכה בחוץ, מול הבניין. מוזיקת רוק כבד מהדהדת מהחלונות הפתוחים למחצה במכונית שלו. לא יכולה להתעלם מכך שכולם מסביב מסתכלים. אני מסתכלת למטה ורק כשאני מרימה את מבטי, אני רואה את הרדין מזדקף במושב הקדמי. הוא כנראה התכופף. אוף.

"גבירותיי," נייט מברך אותנו.

הרדין מסתכל עליי במבט לא נעים כשאני נכנסת פנימה אחורי סטף ונתקעת במושב שמאחוריו.

"את יודעת שאנחנו הולכים למסיבה, ולא לכנסייה, נכון, טרסה?" הוא אומר, ואני מציצה במראת הצד ורואה גיחוך מרוח לו על הפרצוף.

"אל תקרא לי טרסה בבקשה, אני מעדיפה טסה," אני מזהירה אותו. איך הוא יודע בכלל שזה השם שלי? השם טרסה מזכיר לי את אבא שלי, ואני מעדיפה לא לשמוע אותו.

"מה שתגיד, טרסה."

אני נשענת לאחור במושב ומגלגלת את עיניי. בוחרת לא להיכנס איתו לוויכוח. הוא לא שווה את הזמן שלי. אני מביטה החוצה מהחלון, מנסה להתעלם מהמוזיקה הרועשת בנסיעה. לבסוף, נייט מחנה בצדו של רחוב עמוס, שלאורכו שורת בתים גדולים, שנראים זהים זה לזה. שם האחוה מצויר באותיות שחורות, אבל אני לא מצליחה לזהות את כל המילים בגלל הגפנים שגדלו פרא ומטפסות על צד הבית הגדול מולנו. גלילים מבולגנים של נייר טואלט זרוקים סביב הבית הלבן והרעש שבוקע מבפנים מוסיף למראה של בית אחוה סטריאוטיפי.

"איזה בית ענק, כמה אנשים יהיו פה?" אני משתנקת. המדשאה מלאה באנשים שמחזיקים כוסות אדומות, חלקם רוקדים, ממש פה על המדשאה. גדול עליי מה שקורה כאן.

"כולם כבר פה, תזדרזו," הרדין עונה, יוצא מהאוטו, וטורק את הדלת מאחוריו. ממקומי במושב האחורי אני רואה אנשים רבים באים, מחליקים ולוחצים ידיים עם נייט ומתעלמים מהרדין. אני מופתעת לגלות שאף אחד אחר לא מכוסה בקעקועים כמו הרדין, נייט וסטף. אולי בכל זאת אצליח למצוא פה חברים הערב.

"את באה?" סטף מחייכת, פותחת את הדלת ומזנקת החוצה.

אני מהנהנת, בעיקר לעצמי. יוצאת מהאוטו ומקפידה להחליק שוב את השמלה שלי.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן